

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενννταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἄς πλέξη.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δὲ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὶ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ ' σ τ ὸ χ ῆ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἔξη τοῦ μηνὸς Γεννάριον,
πάνε κι' οἱ Καλικαντζάροι.

Ποῦντος πεντακόσα, πέντε καὶ τριάντα,
ἔπεσε καὶ πάλι καθεμία ράντα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Φ.—Ὡ σὺ Παλάτι προσφιλές, Παλάτι λαμπερό,
ἐφώνῳ, βρὲ Περικλῆ, 'στῆς Τρίτης τὸν χορὸ,
ὅταν μὲ τὴν βελλάδα
καὶ μὲ πολλὴ γυαλάδα
ἀνέβαινα τῆς σκάλας τοῦ μονάχου κι' ἀφανῆς
διχῶς τὴν ντουαλέτα μου νὰ τὴν ἰδῇ κανεῖς.
Ὡ σὺ Παλάτι ζηλευτὸ κι' ἀπ' ὅλα πρὸ μεγάλο,
πόσον καιρὸ δὲν ἀνοιξες τῆς σκάλας σου γιὰ μπάλο,
πόσον καιρὸ δὲν ἀναψαν τῶν χορευτῶν ἡ φτέρναις
μὲς 'στους πολυελαίους σου καὶ 'στῆς χρυσαῖς λουσέρναις,
πόσον καιρὸ κι' ὁ Φασουλῆς,
ὁ τροβαδούρος τῆς Αὐλῆς,
δὲν 'πάτησε τῆς λαξευταῖς καὶ μαρμαρέναις σκάλας σου
καὶ μὲς 'στῆς καταφώτισταις δὲν ἐξεστάθη σάλας σου,
καὶ σ' ἐβλεπε κατάκλειστο πολλῶν Σιλιφίδων μάτι
κι' ἐξέχασα παρὸν ντ' ὄννερ πῶς ἔχομε Παλάτι.
Ἀφότου τῶν μουφλούζηδων τὴν φήμην ἐκερδίσαμεν
κι' ἀπὸ μεγάλα τρόπαια δανείων ἀπαυδήσαμεν,
ἐστέκεσο καὶ σὺ βουβό, περίλυπο, κλεισμένο,
σὰν νᾶσσουνα μουφλούζικο καὶ χρεωκοπημένο.
Μὰ τώρα ποὺ κατέκλυσαν τὴν Ρωμηοσύνη πλούτη
κι' ἔπαυσε τὸ μονότονο τῆς φτώχειας μας τροπᾶρι,
τώρα ποὺ 'καρδαμώσαμε κι' ἐπάχυνε τὸ μπουτί

κάθε μουφλούζη νηστικοῦ καὶ κάθε κοκκαλιάρη,
ἀνοιξες τὴν παρήγορον 'στους ὑπηκόους θύραν
καὶ δεῦτε, λέγεις, ἴδετε τὴν λάμπουσαν πορφύραν,
καὶ χαίροντες σκιρτήσατε κι' ὁ μπάλος ἄς κορώση
κι' ὅλοι ριχθῆτε 'στὸ σουπέ, ποὺ τῶχετε πληρώσει,
κι' ἂν μερικοὶ νηστεύετε σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
τούλάχιστον χορταίνετε μὲ Παλατιοῦ χοροῦς.

Ὡ σὺ Παλάτι λατρευτό,
κι' ἂν εἴμαστε χωρὶς λεφτό,
σὺ στάλαξε παρηγοριά
'στὴν τῶση μας κακομοιριά.

Μέσα σὲ τόσα λούσα
κι' ἀστέρια καὶ παράσημα
κι' ἡ σκοτεινὴ μου Μοῦσα
ἄς ψάλλῃ τᾶναστάσιμα.

Τὰ ντεκολτέ τῶν γυναικῶν
ἄς πείσουν τὸν καθένα
ὅτι τὸ κράτος νηστικὸν
δὲν εἶναι σὰν κι' ἐμένα.

Καὶ 'στοῦ μπάλου τοὺς ποικίλους
καὶ τοὺς ζωηροὺς στρεβίλους

ἄς πεισθῶ κι' ἐγὼ τὸ βῆδι
πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιλεῖ
πῶς χορεύει καὶ τὸ πόδι
κι' ὄχι μόνον ἡ κοιλιά.

Ἄς ξεχάσω μὲς 'στὰ κάλλη
κάθε ντέρτι, κάθε χάλι,
ἄς ὑμνήσω μὲς 'στὰ φῶτα
καθβαλιέρους σὰν καὶ πρῶτα,
ἄς ὑμνήσω καὶ σαλιάραις
παχουλαῖς καὶ κοκκαλιάραις.

Ἄς ἰδῶ τὸν Θῶν, τὸν Λέλη,
καὶ καθένα τῶν ἐν τέλει,
τὰς κυρίας τῆς Αὐλῆς,
ὅλους τοὺς διαγγελεῖς,
τοὺς Αὐλάρχας καὶ τοὺς ἄλλους,
ποῦναι πρῶτοι μὲς 'στους μπάλους.

Ὡ σὺ καρδιά μου μὴν κλωτσᾷς καὶ μὴν κτυπᾷς στήθη...
θὰ 'δῶ τὸν Βασιλέα μας Γεώργιον τὸν πρῶτον,
ποῦ δὲν τὸν εἶδα πρὸ καιροῦ, κι' ἴσως νὰ μετεβλήθῃ
κατόπιν τῶν σημαντικῶν τοῦ κράτους γεγονότων.
Ἐξέχασα τὴν ὄψιν του, τῶν ρόδων του τὸ χρῶμα,
καὶ τὴν φωνὴν ἀκόμα,
κι' ἀκούω μόνο Βασιλεῖ, μὰ Βασιλεῖ δὲν βλέπω,
ἂν καὶ συχνὰ τὸ βῆμα μου πρὸς τὸ Παλάτι τρέπω.
Τάχα σὰν πρῶτα θὰ τὸν 'βρῶ γερὸ καὶ κοτσονάτο
καὶ σὰν φραντζόλ' ἀφράτο,
ἢ μήπως ὁ συμβιβασμὸς κι' ἀμέτρητοι φροντίδες
τὰ ρόδα τοῦ προσώπου του ἐμάραναν προῶτως,
καὶ τὰς θαλλούσας παρειὰς ἠυλάκωσαν ρυτίδες
καὶ σύννους συλλογιέται σὰν ἄλλος Ὀδοιπὸρος;

Θεέ μου, κάμε νὰ τὸν 'δῶ
σὰν πρὶν καρδαμωμένο,
καὶ νὰ μὴ φύγω ἀπ' ἐδῶ
μὲ μούτρο ξυνισμένο.

Ἄς τὸν κυττάξω 'στὸν χορὸ
χαρούμενο καὶ ζωηρό,
ἄς μοῦ γελά τὸ νεῦμα του,
ἄς ξεχειλᾷ τὸ πνεῦμα του,
γοργὸς ἄς περιστρέφεται,
κι' ἂν θλίψις μὰς τυχαίην
μὲ τοὺς καὶ μὲ τοὺς νὰ τρέφεται,
μ' ἐκείνους νὰ παχαίνει.

Ὡ σὺ καρδιά μου μὴν κλωτσᾷς... θὰ 'δῶ καὶ τὴν Βασίλισ-
σάν μου 'στὸ χειροφίλημα τὸ χέρι της δὲν 'φίλησα, [σα,
κι' εἶναι πονούντων ἱατρὸς καὶ βάλασμον καὶ δρόσος,
κι' ἤθελα γιὰ χατῆρι της νὰ γίνω ναύτης Ρώσος.
Θὰ 'δῶ καὶ τὸν Διάδοχο, τοῦ Θρόνου τὸ ξεφτέρει...
πόσον τὸν ἐπεθύμησα μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει.

Κι' ἐκείνος βεβαιοῦν πολλοὶ
πῶς ἀληθῶς μελαγχολεῖ,
κι' αὐτὸν τὸν ἔχουν πρὸ καιροῦ τὰ ντέρτια μας μαράνει
καὶ μῆτε κἂν τὴν Ἀλεπού σὰν κι' ἄλλοτε δὲν πιάνει.

Ἐμπρὸς προχωρεῖ, Φασουλῆ, 'στους καθβαλιέρους μέσ-
νὰ 'δῆς καὶ κάθε Πρίγκηπα καὶ κάθε Πρίγκηπισσα,
κι' ὅλην τὴν τρισαγάπητη τοῦ Βασιλεῖ φαμίλια,
ποῦ 'στὸν ὄνομά της χάνομαι καὶ μοῦ κολοῦν τὰ χεῖλη.

Ἔτσι 'μιλοῦσα, Περικλῆ, χωρὶς κανεὶς ν' ἀκούσῃ,
τῆς σκάλαις ἀνεβαίνοντας μαζί μὲ τὸ λεφῶσι,
ὡς ὅτου μὲ κατέλαθε συγκίνησις τρελλή
κι' ἔσκυψα μιά κι' ἐφίλησα τῆς σκάλαις τὸ χαλί,
ὅπου τσαλαπατήθηκε κι' ἐγίνηκε κουρέλι
ἀπὸ γοβάκια γυναικῶν καὶ βράμμαις τῶν ἐν τέλει.

Ὡς ποῦ ν' ἀνέβω, Περικλῆ, τὸν διάβολό μου 'βρήκα
καὶ μὲς 'στῶν Ὀπλων μόνος μου τὴν αἰθερσαν ἐμῆκα,
ὅπου παληαῖς ἀρματωσιάς ἐκρέμοντο 'στους τοίχους
καὶ μόλις τῆς ἀντίκρυσσε 'ξεράθηκα 'στὰ γέλοια,
κι' ἀκούων τόνους μουσικῆς καὶ διαφόρους ἤχους
ἔκανα βήματα χοροῦ μὲ τὰ κομψά μου σκέλια.
Π.—Ἦμουν κι' ἐγὼ, βρέ Φασουλῆ, μὲ μιά στολὴ σπα-
μὰ δὲν 'μποροῦσα νὰ σὲ 'βρῶ μὲς 'στὴν Βαθουλνίκα.
Θεέ, τί τσαλαπάτημα!... Θεέ μου, τί σπρωξίδι!...
κι' ὁ Βασιλεὺς φαῖδρότατος σὰν νάταν γιὰ ταξεῖδι...
Φ.—Κι' ἐγὼ τὸν εἶδα, Περικλῆ... γεμάτος ἀπὸ γλύκα
ἐχόρευε κομψότατα μαζί μὲ μιά Τζιτζίκα,
κι' ἦτο τὸ σφρίγος κι' ἡ ζωὴ τοῦ θορυβώδους μπάλου,
ἐγὼ δὲ χαίρων ἐκοχῆα αὖψυχή μου λυπημένη,
τὰ φαλιμένα ξεχάσε καὶ σκίρτησε κι' ἀγάλου,
κι' ὁ Βασιλεὺς χωρατατζῆς καθὼς καὶ πρῶτα μένει.
Τέτοια 'μιλοῦσαν, Περικλῆ, τὰ χεῖλη μου τὰ λάλα
κι' ἔτρεμ' ἀπὸ συγκίνησιν σὰν στέλεχος καλάμου,
κι' ἐκ τῆς ἀμέτρου μου χαρᾶς δρὸ δάκρυα μεγάλα
σὰν νούμερα τῆς τόμπολας κυλοῦν 'στὰ μάγουλά μου,
ὅταν ἐξαίφνης ἐν πομπῇ παράποτε μεγάλη
μὲ προσφιλεῖς ἀνεψιάς ὁ Θεόδωρος προβάλλει.

Βαστώντας 'στὸν μπράτσο τὴν Ἑλένη,
μιά Δεληγιαννοπούλα ζηλειμένη,
καὶ 'στ' ἄλλο τὴν κυρίαν Χρυσόσπαθη
νὰ διαβῇ τὸ πλήθος ἐπροσπάθει.

Καθεὶς μὲ σεβασμὸν παραμερίζει,
κι' ὁ Θεόδωρος πηγαίνει καὶ καθίζει
'στὸ μέρος ποῦ καθόταν μιά φορὰ
ἐκεῖνος, ποῦ μὰς 'χόρτασε παρὰ
'στὸ πλούτου μας τὰ ξεχάσαμε τὰ χρόνια,
καὶ τώρα μὲ κομμένα τὰ φτερά
τρώει 'στὴν Ἰταλία μακαρόνια.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐκάθισε κι' ὁ μέγας Κορδονίων
μετὰ σταυρῶν καὶ ταινιῶν, πολλῶν τε καὶ σπανίων,
κι' εἰς ὑποκλίσεις ἐκαμπτε τὸ λιγερόν του σῶμα,
κι' ἔτρεχε μὲ κατάνυξιν τῶν Ἑθνικῶν τὸ κόμμα
τὰ μάλιστα ἀνθηρὸν
νὰ δώσῃ τὸ παρὼν.

Ἀλλὰ προσέτρεξα κι' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων φίλων,
εἰς σχῆμα δὲ μεταβαλὼν τὸ σῶμα μου καμπύλον,
ὦ Θεόδωρε, τοῦ 'φώναξα, ἐμβρόντητ' ἐρσιμάραγε,
τέτοιος φωστήρας σὰν καὶ σὲ θὰ γίνῃ κι' ἄλλος ἀραγε;
'Ἐν Ἰορδάνῃ σήμερον βαπτιζόμενου, κύριε
καὶ Θεόδωρε Σωτήριε,
τοῦ πολυτίμου σου Σταυροῦ, σκιρτᾷ κι' ὁ Φασουλῆς,
ἐν εἶδει δὲ περιστρεφᾷ τὸ πνεῦμα τῆς Αὐλῆς

καθίπταται πρὸς τὴν σοφὴν
τοῦ Θεοδώρου κορυφὴν,
ὅπου δ' ἡκούσθη λέγουσα αὐτὸς ἐστὶν ἐκεῖνος
ὁ νέος Μαζαρινός.

Π.—Ἄμμ' εἶδες, βρέ, καὶ τὸν Σκουζέ, τῶν ξένων τὸν ἐκδό-
Φ.—Εἶδα τὸν Ἐξοχώτατον εἰς τὴν σειρὰν τὴν πρώτην... [τὴν;
τὸν ἐπεριτριγύριζαν λογῆς λογῆς ἱππότες
κι' αὐτὸς τὸν Πρέσβυ Γερμανὸν 'ρωτοῦσε πότε πότε
ἂν γρήγορα τὸν ἀετὸ τὸν κόκκινο θὰ πάρῃ,
γιατὶ κοντεῖται, Περικλῆ, γιὰ τοῦτον νὰ κρεπάρῃ.
Κι' ὅπου τοῦ Πιέσσαν ἔβλεπε τὸ φῶν τριαντὸ
θὰ κύτταζες γιὰ σίγουρα καὶ τοῦ Σκουζέ τὴν μούρη,
ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ τὸν 'πῆρε 'στὸ κοντὸ
καὶ γιὰ κοκκίνους ἀετοὺς τοῦ 'κόλλησε τσιμποῦρι.
Π.—Εἶδες, μαρὲ, παράσημο ποῦ τοῦδωσαν κι' οἱ Γάλλοι,
γιατὶ τοὺς ἐπίασε τὸν Ποῦ, τὸν βαγαπόντη Γάλλο,
ποῦλε κι' ἐδῶ σὲ ντράβαλα καὶ φούριαις νὰ μὰς βάλῃ
σὰν τὸν Βαρόνο Γερμανό, τὸν μουστερεῖ τὸν ἄλλο;
Φ.—Γιὰ τοῦτα τὰ παράσημα δὲν πρέπει νὰ γελάς,
κι' αὐτὸ τὸ φῶν τῆς Αὐλῆς καὶ τῶν διπλωματῶν
θὰ πιάσῃ βαγαπόντηδες ἀπ' ὅλας τὰς φυλάς
καὶ θὰ γερῇ τὸ στήθος τοῦ φωληρὰ τῶν Ἀετῶν.
Π.—Κι' ἐγὼ τὴν ὥρα ποῦ βλεπετα καμπόσα τρικαντὰ
δὲν ξέρω πῶς εὐρέθηκα εἰς τὸν Σκουζέ κοντὰ,
καὶ μόλις τὸν ἐγνώρισα 'στὸ τόσο νταβατοῦρι
χωρὶς νὰ θέλω 'τρομάξω καὶ τῶκοφα κουμποῦρι,
γιατὶ πολὺ 'φοβήθηκα κι' ἐμένα μὴν τσακώσῃ
καὶ 'στὰ καλά καθούμενα σὰν Γερμανὸ μ' ἐκδώσῃ.
Φ.—Ἄμμ' εἶδες καὶ τὸν μυταρὰ τὸν Ντοῦκα Ντεκαντάρ-
μ' ἐκείνη τὴν μυτάρ-
ὅπου ζυγίζει καθὼς λὲν ἐνάμισι καντάρ-
καὶ σὰν τοῦ πέφτει, Περικλῆ, δὲν σκίβει νὰ τὴν πάρῃ;
Π.—Ἄμμ' εἶδες καὶ τὰ κῆνα μας, τὰ θηλυκά τούτέστι,
ποῦ 'ρέφανε 'στὴ ζέστη,
καὶ τῆς μικραῖς μυτίταις τῶν ἐσθήκων 'ψηλά;...

Φ.—Τὰδα καθὼς τὰ 'γνώρισα μὲ χρόνια πρὶο πολλὰ,
εἶδα καὶ κατὶ κόκκαλα μέσα 'στ' ὠραῖο φύλο,

ποῦχω μεγάλη τύψη
πῶς δὲν ἐπῆρα καὶ τὸν Γκιούλ, τὸν νησιτικό μου σκύλο,
γιὰ νὰ τὰ ξερογλείψῃ.

Π.—Εἶδες καὶ τὸν Γενήσαρλη μὲ τὴν Καλβοκορέση,
ποῦ σ' ὅλους παρέρει;
ἄμμ' εἶδες, βρέ σακάτη,
κι' ἐκείνην τὴν Μερκάτη,

μὴν ὁμορφιά ρωμαντική, ποῦ φρένας παρφέρει
χειμῶνα καλοκαίρι;

Ἄμμ' εἶδες καὶ τὴν Δούμενα, τὴν Τάσσω δηλονότι,
ὅπου μετὰ τοῦ Πρίγκηπος ἐπέτα Νικολάκη;
εἶδες καὶ τὴν Ζαήμενα καὶ τὴν Παραμυθιώτη,
ποῦ τρώγεται, βρέ Φασουλῆ, καὶ μὲ τὸ κοκκαλάκι;

Εἶδες τὴν ντάμα Κούπα,
χαριτωμένη τσοῦπα;
ἄμμ' εἶδες 'στῆς Σινιόρας
καὶ κατὶ φρέσκαϊς κόραις,

τὴν Κασσαβέτη τοῦ γιαιτροῦ καὶ τὴν Χαλκοκονδύλη
καὶ τὴν Μαρίνου τὴν γλυκειὰ σὰν ραζακὶ σταφύλη;
ἄμμ' εἶδες, βρέ στοαβέ, 'στὴν πόση πασαρία
τὴν Καραπάνου τὴν κομψή, τούτέστι τὴν Μαρία,
ἐνὰ κορίτσι τρυφερό,
ποῦ τώρα μπαίνει 'στὸ χορὸ,
καὶ τζόγιας μου νὰ σὰς χαρῶ;

Φ.—Μὲ τὰς Σινιόρας λῦσσαζες καὶ μὲ τὰς Σινιόρας,

Π.—Ἄμμ' εἶδες καὶ τὴν Νάζενα, τὴν Ἑλδα τῆς Ἑλενίας,
τὴν Δαραλένη, τὴν Βαλτῆ, τὴν Βαλτατζῆ, τὴν Ρῶτα,
ποῦ κάθε τσαλαπετεινὸς συχνὰ γι' αὐταῖς μ' ἐρώτα;

Φ.—Βλέπω καὶ σὺ πῶς ἀναψες γιὰ τοῦταίς σὰν δαδί.
Π.—Ἄμμ' εἶδες καὶ τὴν Βλάχενα, τὴν Φόφη δηλαδὴ,
μὲ κεφαλὴν μοναδικὴν καθ' ὅλον τὸ Βασίλειον,
ὅπου νομίζεις πῶς κτυπᾷ εἰκόνα Ραφαήλειον;

δὲν εἶδες καὶ τὴν μάνα της μὲ πούλιας παραπέρα ;...
καλησπερίζω δὴ ψυχαῖς, μάνα καὶ θυγατέρα.
Δὲν εἶδες τόσα λούλουδα, δὲν εἶδες τόσα κρίνα,
μὰ 'πῆγες σὰν τὸν τενεκὲ κι' ἐξάρωσες 'στὴν κόχη ;...
ἄμμ' τί σοῦ λέει, Φασουλῇ, κι' ἐκεῖν' ἡ Βαρβογλίνα ;
μωρὲ χαρὰ 'στὸν Φίλιππα... τί γοῦστο ποῦ σοῦ τῶχει !
'Αμμ' τί σοῦ λένε κι' ἡ λοιπαῖς τοῦ κράτους Ὑπουργίνας ;
ὅλαις νταρντάναις μιὰ καὶ μιὰ, καμχωταῖς σὰν χήναις.

Ὁ κόμμα κράτιστον τοῦ Κορδονίδου
καὶ καλλιγύναικον ἔχεις σωρόν,
καθὼς δ' ὁ Λύσανδρος ἐκ τῆς Ἀθύδου
παρέπλ' εἰς Λάψακον νυχθημερόν,
σύμμαχον οὖσαν τῶν Ἀθηναίων,
κι' ἐγὼ παρέπλεα πλησίον τούτων
μετὰ γερόντων, ἀνδρῶν καὶ νέων,
θαυμάζων ἑκαμβος θελγήτρων πλούτον.

Τί ρόζ' ἐδῶ, τί ρόζ' ἐκεῖ !... ἀπὸ παντοῦ Ροζίναις...
ἄμμ' τί σοῦ 'λέγαν, Φασουλῇ, κι' ἡ δύο Κριεζίναις ;
εἶδες καὶ μία μὲ τὰ ρόζ' ;... Ἀγγελικὴ τὴν λένε,
κι' εἶναι κυρία τῆς τιμῆς, μωρὲ χαντακωμένε.
'Αμμ' εἶδες καὶ τὴν Καλλιγᾶ, τὴν Τζούλια, βρὲ κασσίδη,
μὲ μέση δακτυλίδι ;

'Αμμέ γιατί δὲν 'σῆκωνες, βερέμη, τὰ γκαβά σου
νὰ 'δῆς τὴν Καπποδίστρια, τὴν Μεσσαλα, τὴν Βάσσου ;
Εἶδες τὸ κρινοδάκτυλο κορίτσι τοῦ Κορδέλα ;
εἶδες τὴν Χατζηπέτρενα, τὴν λατρευτὴ κοπέλα ;
εἶδες τὴν Σούτσου θάλλουσαν εἰς ρόδα περισσά ;
εἶδες τὴν περδικόστητη Γκιβοάνα τοῦ Κρασσά ;
ἄμμ' εἶδες ὅλας τὰς γνωστὰς καθὼς καὶ τὰς ἀγνώστους,
τὰς ἀχαμνάς κι' εὐρώστους ;
εἶδες κορίτσια ποῦ προχθὲς ἀφῆκαν τὸ Σχολεῖο ;
εἶδες καὶ κάθε κόμματο καινούριο καὶ παλιό ;
καὶ κάποιον Ρούσσα στρογγυλὴ δὲν εἶδες σὰν βαρέλα,
ὅπου δὲν εἶχε τελειωμὸ ἀπὸ τὸ σύρε κι' ἔλα ;
δὲν εἶδες μήτε Πρεσβευτὰς καὶ γαλονάδες τόσους,
μήτε τῶν ξένων θηλυκῶν τὸ ντιστεγκὲ μπουκέτο,
μηδὲ καὶ τὴν Βασίλισσα, ποῦ 'χόρευε μὲ Ρώσους,
καὶ μόνο ποῦ δὲν 'χόρεψε μαζί μὲ τὸν Ρωσσεῖτο ;
ἄμμ' τὴν Βασιλοπούλα μας τοῦλάχιστον δὲν εἶδες,
ὅπου πανόρηχ' 'χόρευε μὲ νέους τσελεπήδες ;
Φ.—Μ' ἐλύσσαξες, βρὲ Περικλῆ, καὶ μιὰ στιγμὴ βουθάσου.
Π.—'Αμμέ δὲν ἀνοιγες, μωρὲ, καὶ 'λίγο τὰ στραβά σου
νὰ 'δῆς κι' αὐταῖς τῆς Ψύχεναις, τὴν Ζηνοβίαν ἦτοι,
ποῦ 'πῆγα καὶ μὲ ντόμινο 'στὸ ξακουστό της σπῆτι
κι' ἐβλεπα σὰν Ἀλήπασσας τὸ τορνευτό της μπράτσο ;...
Φ.—Σκασμός, αὐθάδη Περικλῆ, πρὶν φᾶς κανένα μπάτσο.
Π.—Δὲν εἶδες καὶ τοῦ Στεφανῆ τὴν Ντέμπε τὴν ἀφράτη,
ὅπου 'στὸν μπάλο καλὶκὸ σοῦ 'γῆλισε τὸ μάτι,
κι' ἡ πιὸ μικρὴ της ἀδελφὴ 'παντρεύθη, κουνενέ,
κι' ἐπῆρε Γάλλον εὐγενῆ, τὸν κύριον Μπινέ ;
'Αμμέ δὲν εἶδες, ξόανο, καὶ τὴν Μωραϊτίνη,
ὅπου καὶ τώρα 'στους χοροὺς τὴν ὡμορφιά της χύνει ;
μὰ δὲν εἰμπόρεσες νὰ 'δῆς, μωρὲ κιοπέκ κιοπόγλου,
μηδὲ τὴν Καυταντζόγλου,
ποῦ μόλις τὴν χιλαρίσα μὲ κίτρινο φουστάνι
ἀμέσως ἐκίτρινισα κι' ἐγίνηκα λεμόνι ;...
δὲν εἶδες περιδέραια καὶ λούσα, μπεχλιβάνη,
ποῦ 'στὸ χορὸ 'βασιλεύαν μαζί μὲ τὸ Κορδόνι ;
Φ.—Εἶδα καὶ τὰ πρωτόγαλτα κορίτσια, κακομοίρη,
καὶ μόνος ἐψιθύρισα 'στὸ τρελλοπανηγύρι :
ἀπότε κι' ἐγὼ τῆς κόραις μου θὰ τῆς ἰδῶ μεγάλαις
καὶ ν' ἀγκαλιάζουν Πρίγκηπας μὲς 'στῶν χορῶν τῆς σάλαις ;

μὰ πότε καὶ τῆς τέσσερης μαζί θὰ τῆς ἐκθέτω
γὰ νύφαις, Περικλέτο,
ἐγκώμια νὰ δέχωμαι καὶ θαυμασμοὺς ἀφθόνους,
μὲς 'τοὺς χοροὺς νὰ ρέβω,
καὶ νὰ μὴν τῆς παντρεύω

ἂν δὲν εὐρῶ τοῦλάχιστον Μαρκέζους ἢ Βαρόνους.»
Εἶπα καὶ βλέπων ἐνεδὸς τοὺς κύκλους τοὺς 'ψηλοὺς
τοῦ Βασιλῆᾶ μας ἔκανα μεγάλη ρεθερέντζα,
κι' ἐπῆγ' ἀμέσως 'στὸ σουπὲ κι' ἀντάμωσα πολλοὺς,
ποῦσταζαν τὰ ρουθούνια τῶν ἀπὸ τὴν ἱμφολεντζα.
Δὲν εἶξευρα ποῦ διαβόλο τὸ βρωμοκλάκ νὰ βάλω
καὶ παρ' ὀλίγον νάτρωγα καὶ τῆς χρονιάς μου ξύλο,
κι' ἂν ἐρωτᾶς γιὰ τὸ σουπὲ δὲν ἦτο τίποτ' ἄλλο
παρὰ πατσᾶς, λουκάνικα, κι' ἓνα φιρίκι μῆλο.
Καὶ μὲ τὰ μούτρα 'ρίχτηκαν καὶ τόσοι μουστερῆδες,
πιστοὶ τῆς Κυβερνήσεως,
τὰ δὲ γλυκὰ ξερὸ ψωμί καὶ μερικαῖς σταφίδες
ἐκ τῆς παρακρατήσεως,
καὶ θᾶλεις, βρὲ Περικλῆ, ἂν ὄντως ἐσωφρόνεις,
πῶς ἦτον εὐκολώτερον εἰς τὸ σουπὲ τῆς Τρίτης
τὸ νὰ διέλθῃ κάμηλος τρυφαλιὰν βελόνης
παρὰ τὸν οἰσοφάγον σου ὀλίγος Καμπανίτης.

Καὶ πρὸς ὅλους εἶπα τότε :
«προσφιλεῖς συμπατριῶται,
μὴ κανέναν ἀπορῇ
καὶ θὰ φθάσουνε καιροί,
ποῦ θὰ γίνωνται χοροὶ
μὲ κουλούρια καὶ τυρί».

Εἶπα, καὶ δίχως τῆς κοιλιᾶς τὴν μῆνιν νὰ δαμάσω
ἐγύρισα τοῦ κοτιλλῶν φιγούραις νὰ θαυμάσω,
κι' εἶδα σπαθάτους γύρω μου κι' ἀπὸ γαλόνια στίβας
κι' εἶδα πολλοὺς νὰ στέκωνται γιὰ τῆς καρέκλαις βάρους
καὶ τότε τὸ στρατόπεδον 'θυμήθηκα τῆς Θήβας
καὶ πάλι ξαναγέλασα μὲς 'ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια.
Κι' ὁ Βασιλεὺς παραίτησε τὴν κάθε μπαλαρίνα
κι' ἐπῆρε τὴν Θεοδώρα τοῦ τὴν Μεγαλοσταυρίνα,
κι' ἰδοῦ, 'φώναξαν δὴ τρεῖς γκαβοί,
ἡ Θεοδώρα τοῦ Ραγκαβῆ,
μὰ κι' ἄλλοι 'φώναξαν 'ἰδοῦ
ἡ Θεοδώρα τοῦ Σαρδοῦ,»
κι' ἐκείνην ἀνεκίρουν μετὰ χαρᾶς ἐξάλλου
Βασίλισσαν τοῦ μπάλου.

Οὐχ ἦτον κι' ἓνας μπογιατζῆς ἀπρόσκλητος ἐφάνη
θέλωντας τὴν φιγούρα τοῦ 'στ' Ἀνάκτορα νὰ κἀνῃ,
καὶ μὲ πινέλο 'γύριζε μὲς 'στῆς ἀνεμοδούραις
νὰ βᾶψῃ γυναικῶν κι' ἀνδρῶν τῆς ξεθαμμέναις μούραις,
ἀλλ' ὁ Βαρόνος ὁ Σκουζὲς μὲ πᾶσαν προθυμίαν
προτοῦ κανέναν μυρωδιά τὸν μπογιατζῆ νὰ πάρῃ,
κρυφίως τὸν ἐξέδωκε πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν
γιὰ νὰ χορέψῃ κοτιλλῶν μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη.
Π.—Κι' ἐνῶ πολὺς ἐγίνετο μὲς 'στὸ Παλάτι θοῆτος
προσῆλθε κι' ὁ Μελαχρινός, ἀπρόσκλητος κι' ἐκεῖνος,
πασιγνωστός καὶ προσφιλεῖς δι' ὅλους συμπολίτης
ὡς Δήμαρχος ἀποτυχῶν καὶ λείων τεχνίτης,
ἐν ταῦτοις ὅμως, Φασουλῇ, σὰν Κάλυγας προῖδαν
πῶς εἰς τὸν καρναλιώτην του θὰ πέσουν βροχηδὼν
κατραπακιάς καὶ καπελιάς παντὸς σιχαμεροῦ,
τόστριψε μ' ἓνα φάσκελο 'στὴ σάλα τοῦ χοροῦ
κι' ἐπῆγε 'γρήγορα νὰ ἐρῇ καὶ νεωτέραις λείαις
νὰ σιγματίσῃ δι' αὐτῶν πολλὰς ἀρχείας ἔξεις.
Ἐν γένει διεσκέδασα 'στὸν μπάλο, κοκκιλιάρη,
καὶ τώρα δέξου πρόθυμος τὸ τακτικὸ στηλιάρη.